

A HÉT VERSE

Kosztolányi Dezső

Ének a fiatalokról

Ámulnak ők és fölnevetnek,
előre néznek, hátra néznek,
és visszafordulnak tünődve,
mert még nem értik az egészszet.
Mostan lepődnek meg először,
magasba vont, sovár szemölddel,
föl-föltekintenek az égre,
ahol a hold tányérja zöldel
és a nap vöröslik a zeníten
és csillagok szelíden ülnek,
szemükben eleven görögtűz,
hétköznapon is örök ünnep.
Úgy járnak itt e gyatra földön,
melyen csupán por és kopás van,
úgy járnak itt e vén világon,
mint egy frissen-festett lakásban.
Nézd, hogy figyelnek, hogy rajongnak,
mikor eszed már unva fontol,
csodát remélnek egy levéltől,
egy hírtől és egy telefontól.
Mondd ezt velem: tudatlan árvák,
mondd: lelük új és tiszta-hős még,
mondd ezt velem: szegény bolondok,
glória nékik és dicsőség.